

РЕШЕНИЕ

№ 2591

гр. София, 18.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 18.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря М. Велева, като разгледа дело номер **944** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 4 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП). Образувано е по жалба на Д. Н. Й., ЕГН [ЕГН] срещу заповед № 175392 от 20.02.2007 г., издадена от началник отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с която на основание чл. 171, т. 4 вр. чл. 172, ал. 1 от ЗДвП спрямо оспорващия е приложена принудителна административна мярка – изземване на свидетелството за правоуправление на МПС поради неизпълнение на задължение по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

Жалбоподателят счита, че оспорената заповед е незаконосъобразна и моли същата да бъде отменена от съда. Твърди, че описаните в заповедта наказателни постановления не са му връчени, поради което не са влезли в сила. Изложени са аргументи за неправилно приложение на разпоредбата на чл. 58, ал. 2 ЗАНН. Иска от съда да бъде отменен административния акт.

Ответната страна – началник отдел „Пътна полиция” при СДВР, не изразява становище по жалбата.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

С оспорената в настоящото производство заповед № 175392 от 20.02.2007 г., издадена от началник отдел „ПП” – СДВР, спрямо Д. Н. Й. е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП – изземване на свидетелството за правоуправление на МПС № 273444230, кат. *ВС**М*, издадено от ОПП – СДВР. За

да издаде обжалваната заповед, административният орган е приел, че на основание чл. 4 от Наредба № I-139/2002 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки, на водача на МПС са отнети 49 контролни точки с влезли в сила шест броя наказателни постановления, описани в обстоятелствената част на заповедта. Посочено е, че Д. Й. не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП да върне свидетелството си за правоуправление на МПС, тъй като е загубил правоспособността си по смисъла на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

По делото са представени следните наказателни постановления, описани в заповедта:

- наказателно постановление № 45648 от 12.05.2003 г., с което са отнети на оспорващия 6 контролни точки. На НП е отбелязано, че е влязло в сила на 08.11.2003 г. По делото не са представени доказателства за връчване на НП на Д. Й.;
- наказателно постановление № 80319 от 23.07.2004 г., с което са отнети на оспорващия 10 контролни точки. НП е връчено лично на адресата на 04.08.2004 г.;
- наказателно постановление № 109808 от 19.09.2005 г., с което са отнети на оспорващия 10 контролни точки. НП е връчено лично на адресата на 03.10.2005 г.;
- наказателно постановление № 156203 от 03.01.2006 г., с което са отнети на жалбоподателя 10 контролни точки. НП е връчено лично на адресата на 29.05.2006 г., който го е обжалвал. С определение от 02.10.2006 г., постановено от СРС по нахд № 8420/2006 г. жалбата е върната на Д. Й. и е прекратено производството по делото. НП е влязло в сила на 15.11.2006 г.;
- наказателно постановление № 175392 от 09.01.2007 г., с което са отнети на оспорващия 9 контролни точки. НП е връчено по пощата на лично Д. Й., видно от приложената по делото пощенска разписка.

По делото не е представено НП № 62524/14.01.2002 г., цитирано в оспорената заповед. Въпреки изричните указания на съда, със заявление от 05.03.2013 г. от ответника е заявено, че не разполага с посоченото НП, тъй като същото е унищожено. Представен е протокол № 9993/05.07.2011 г., утвърден от директора на СДВР, съгласно който са унищожени АНП за периода 01.01.2002 г. – 31.12.2003 г.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи: Жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, 4 и т. 5, б. а) се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност. Със заповед № I -85 от 18.04.2001 г. на министъра на вътрешните работи за упълномощаване на определена категория длъжностни лица за издаване на принудителни административни мерки съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, между които са началниците на структурни звена „Пътна полиция” при ОДП и СДП. В настоящия случай оспорената заповед е издадена от началника на отдел „Пътна полиция” при СДВР, т.е. от орган, разполагащ с материална компетентност. При издаване на обжалваната заповед не са допуснати съществени

нарушения на административно-производствените правила.

Съгласно чл. 150 а, ал. 1 от ЗДвП, за да управлява МПС, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, което се издава от органите на МВР при наличието на предвидените в закона условия (чл. 151 и чл. 152 от ЗДвП) и с него се удостоверява правоспособността на водача. С Наредба № I – 139 от 16.09.2002 г. (действаща за периода на издаване на процесните наказателни постановления) се определя първоначалният максимален размер на контролните точки и списъка на нарушенията на правилата за движение по пътищата, при извършването на които от наличните контролни точки на водач на МПС се отнема определен брой според допуснатото нарушение. Съгласно чл. 2, ал. 1 от Наредбата първоначалният максимален размер на контролните точки за отчет на извършваните нарушения на правилата за движение по пътищата от водачите на МПС е 39 контролни точки, като съгласно чл. 4 от Наредбата (отм.) отнемането на контролни точки се извършва въз основа на влязло в сила наказателно постановление.

По силата на разпоредбата на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление. За неизпълнение на това задължение в чл. 171, т. 4 от ЗДвП е предвидено прилагане на ПАМ – изземване на свидетелството за управление.

Обжалваният административен акт е издаден на основание чл. 171, т. 4 от ЗДвП, като фактическо описание е посочено, че поради отнети на Д. Й. контролни точки с описаните шест броя наказателни постановления, той е загубил правоспособността си, но не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП – да върне свидетелството си за управление на МПС. Задължителна предпоставка за законосъобразност на наложената на оспорващия ПАМ е наличието на влезли в сила наказателни постановления, с които се отнемат на лицето максимално допустимият брой контролни точки. В процесния случай са налице доказателства за надлежното връчване на оспорващия и съответно за влизането им в сила, на следните описани в заповедта наказателни постановления – наказателно постановление № 80319 от 23.07.2004 г., с което са отнети на оспорващия 10 контролни точки, НП № 109808 от 19.09.2005 г., с което са отнети 10 контролни точки, НП № 156203 от 03.01.2006 г., с което са отнети на жалбоподателя 10 контролни точки и НП № 175392 от 09.01.2007 г., с което са отнети на оспорващия 9 контролни точки. Така описаните наказателни постановления са връчени лично на жалбоподателя, видно от отбелязването върху тях и от приложената по делото пощенска разписка (относно връчване на № 175392 от 09.01.2007 г.). С тези наказателни постановления са отнети 39 контролни точки, колкото е и нормативно установеният максимален размер на контролните точки (чл. 2 от Наредба № I – 139 от 16.09.2002 г.).

По делото не е представено НП № 62524/14.01.2002 г., с което според отбелязването в заповедта са отнети 4 контролни точки. Не са представени от ответния административен орган и доказателства за надлежното връчване на оспорващия на НП № 45648 от 12.05.2003 г., с което са отнети 3 контролни точки. Поради това, съдът приема, че за посочените две наказателни постановления не са налице доказателства, че са влезли в сила и отбелязаните в същите контролни точки (общо 10 контролни точки) не следва да се считат за отнети по смисъла на чл. 4 от Наредба № I – 139 от 16.09.2002 г. (отм.). Същевременно, с оглед непредставянето на НП № 62524/14.01.2002 г. недоказано се явява и издаването на това постановление, броят на отнетите контролни точки и вида на установеното нарушение. Поради това,

отнемането на 10 контролни точки с посочените наказателни постановления, както и датата им влизане в сила не са доказани в настоящото съдебно производство.

С оглед приетите по делото писмени доказателства съдът намира за безспорно доказано, че към датата на издаване на оспорената заповед на жалбоподателя са издадени следните наказателни постановления, които са влезли в сила - № 80319 от 23.07.2004 г., с което са отнети на оспорващия 10 контролни точки, НП № 109808 от 19.09.2005 г., с което са отнети 10 контролни точки, НП № 156203 от 03.01.2006 г., с което са отнети на жалбоподателя 10 контролни точки и НП № 175392 от 09.01.2007 г., с което са отнети на оспорващия 9 контролни точки. С тези НП на Д. Й. са отнети общо 39 контролни точки при нормативно установени - 39. Едновременно с това, съдът извърши проверка и констатира, че броят контролни точки, отнети с гореописаните наказателни постановления съответства на броят предвиден с чл. 3, ал. 1 от Наредба № I – 139 от 2002 г. за вида на установените със същите нарушения на ЗДвП. При преценката на законосъобразността на оспорената заповед, съдът не включва отнетите контролни точки с НП № 62524/14.01.2002 г. и НП № 45648 от 12.05.2003 г. Въпреки това, жалбоподателят е изчерпал разрешения брой контролни точки, поради което като е издал обжалваната заповед, мотивирана с наличие на материалноправните основания по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП, административният орган е постановил законосъобразен административен акт. Жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, I отделение, III състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Н. Й., ЕГН [ЕГН], срещу заповед № 175392 от 20.02.2007 г., издадена от началник отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

Съдия: